

Arrest

nr. 74 444 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Awab Noori AL-GENAIE, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 augustus 2009 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 5 augustus 2009. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam op 15 oktober 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 55 108 van 28 januari 2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 22 februari 2011.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 september 2011.

1.4. Op 30 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit, verklaart afkomstig te zijn van Basra in Zuid-Irak. U bent een Arabier en een soennitische moslim. U zou geen politieke activiteiten hebben ontplooid in Irak. U verklaarde in Irak voor uw oom te hebben gewerkt die aannemer en grootgrondbezitter zou zijn geweest in Basra. U zou als zijn chauffeur en ontvanger hebben gewerkt. Uw oom zou niet politiek actief zijn geweest maar als soenniet relaties hebben onderhouden met de soennitische politieke partij 'Hezb al-Islami' in Basra. Kaderleden van deze partij zouden uw oom ondersteuning hebben geboden in zijn hulp aan noodlijdende soennieten in Basra. Uzelf zou uw oom regelmatig naar het partijbureau van 'Hezb al-Islami' en naar soennitische moskeeën hebben begeleid. Op 10 juli 2009 zou uw oom in zijn wagen zijn doodgeschoten door onbekende gewapende mannen. Vermoedelijk zouden de daders leden zijn van sjiietische milities die de relaties van uw oom met 'Hezb al-Islami' kwalijk zouden hebben genomen. Sinds de moord op uw oom zou u zich niet meer veilig hebben gevoeld in Basra. Uit vrees hetzelfde lot te zullen ondergaan als uw oom ontvluchtte u Irak.

Op 5 augustus 2009 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) nam op 15 oktober 2010 een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen op 15 november 2010 een beroep in bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze bevestigde op 28 januari 2011 de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 22 februari 2011 diende u een tweede asielerzoek in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde sinds uw aankomst in België niet meer te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst. Sinds uw vertrek uit Irak in juli 2009 zou u het contact met uw achtergebleven familie in Irak hebben verloren. Uw enige contactpersoon uit Irak zou uw vriend I(...) A(...) zijn. U zou via het internet met hem hebben gecommuniceerd. Rond mei 2010 zou u opnieuw contact hebben gekregen met uw familie in Irak via I(...) A(...). Uw familie zou u verteld hebben een dreigbrief te hebben ontvangen van de radicale sjiietische militie 'al Mehdi', ongeveer vier dagen na de moord op uw oom op 10 juli 2009. Uw familie zou zijn beschuldigd van samenwerking met de 'Hezb al-Islami' en drie dagen de tijd hebben gekregen hun woning te verlaten. Ze zouden hieraan gevolg hebben gegeven en zich in de wijk 'al Ameriyah' in Bagdad hebben gevestigd. Uw ouderlijke woning zou zijn ingenomen door een iemand van 'al Mehdi'. Om jullie huis terug te krijgen zou uw tante klacht hebben neergelegd bij de rechtbank van Basra. In januari 2010 zou een vonnis over jullie huis zijn uitgesproken. Uw familie zou de woning hebben teruggekregen. Echter, terugkeer zou niet mogelijk zijn omdat de bewoner klacht zou hebben neergelegd bij de rechtbank tegen u en uw vader. Op 14 februari 2010 zou de rechtbank van Basra twee arrestatiebevelen tegen u en uw vader hebben uitgevaardigd op basis van artikel 114 van het strafrecht. U en uw vader zouden worden beschuldigd van het opnemen van de wapens tegen de Iraakse regering.

De Iraakse ordediensten zouden opdracht hebben gekregen jullie te arresteren. Uw familie zou geen problemen ondervinden in 'al Ameriyah' in Bagdad. Wel zouden leden van de ordediensten bij onrust in de wijk huizen binnenvallen voor controles maar niemand van uw familie zou bij deze invallen ooit zijn aangehouden. U verklaart thans niet te kunnen terugkeren naar Irak uit vrees gearresteerd te zullen worden door de Iraakse autoriteiten vanwege het arrestatiebevel tegen u. Ook vreest u nog steeds vervolging door leden van 'al Mehdi' vanwege de banden van uw vermoorde oom met de 'Hezb al-Islami'. Als familielid zou ook u worden gevisieerd door deze militie.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een dreigbrief van 'al Mehdi' die uw vader ongeveer vier dagen na de moord op uw oom zou hebben ontvangen. Een woonattest van uw vader dat hij actueel met uw familie in de wijk 'al Ameriyah' in Bagdad woont. Een kopie van de klacht van uw tante tegen de persoon die jullie huis in Basra heeft ingenomen na vertrek van uw familie naar Bagdad. Een kopie van het vonnis van de rechtbank dat jullie huis in Basra aan uw familie is teruggewezen. Een attest van de 'Waqf al-Sunni' van Basra (Soennitisch religieus orgaan dat waakt over soennitische heiligdommen in Basra) dat uw oom is gedood door kogels. Een dankbrief van de 'Waqf al-Sunni' van Basra voor uw vrijwilligerswerk in 2009 alsook een dankbetuiging jegens uw oom. Twee arrestatiebevelen tegen u en uw vader waarin de Iraakse ordediensten de opdracht krijgen u en uw vader aan te houden.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Inzake uw eerste asielaanvraag oordeelde het CGVS reeds dat uw asielrelaas onvoldoende geloofwaardig was en dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beslissing.

Aangezien de elementen die u aanhaalt om uw tweede asielaanvraag te staven, het rechtstreekse gevolg zijn van de asielfeiten die u eerder al had ingeroepen dient hier omtrent al enig voorbehoud te worden gemaakt.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u een document heeft voorgelegd van de 'Waqf al-Sunni' van Basra, dd. 12 juli 2009, met vermelding van de verdiensten van uw oom voor dit religieus orgaan en het feit dat hij werd vermoord (door kogels). U verklaart, net zoals tijdens de eerste asielaanvraag, dat uw oom is vermoord vanwege zijn banden met het soennitisch 'establishment' in het overwegend sjiitische Basra (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 7). Dit document zou een paar dagen na zijn moord zijn uitgegeven door de 'Waqf al-Sunni'. Uw vader zou het hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 7, p. 8). Echter, tijdens uw eerste asielaanvraag werd u uitdrukkelijk gevraagd of u over bewijsmateriaal beschikte van de banden van uw oom met het soennitisch establishment waarop u toen ontkennend antwoordde (zie gehoorverslag CGVS, eerste asielaanvraag, tweede gehoorverslag, p. 8). Het is zeer merkwaardig dat u plots een dergelijk document over uw oom neerlegt welke een paar dagen na zijn moord zou zijn opgesteld en waarover u logischerwijze al had kunnen beschikken op het moment van uw eerste asielaanvraag. Gevraagd hoe uw vader dit document van de 'Waqf al-Sunni' zou hebben ontvangen bleef u het antwoord schuldig. Ook verklaarde u niet te weten of uw vader dit document nog tijdens zijn verblijf in Basra of pas na zijn verhuis naar Bagdad zou hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 8). U zou hem dit niet gevraagd hebben. Bovenstaande roept ernstige vragen op omtrent de herkomst van dit neergelegde document. Aldus dringt de vraag zich op waarom u een dergelijk stuk niet eerder in handen heeft gekregen en heeft voorgelegd tijdens de duur van uw eerste asielprocedure. Evenzeer geldt deze opmerking voor uw voorgelegde dankbrief van de 'Waqf al-Sunni' die op zijn beurt dateert van 2 februari 2009 en waarin u en uw oom worden geprezen voor jullie vrijwilligerswerk voor soennieten uit Basra, in het bijzonder ter ondersteuning van de provinciale verkiezingen in Basra. U verklaarde gedurende uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk over geen enkel schriftelijk bewijs te beschikken van uw werkzaamheden voor uw oom ten voordele van de soennieten in Basra (zie gehoorverslag CGVS, eerste asielaanvraag, tweede gehoorverslag, p. 8, p. 9). Het is dan ook opmerkelijk dat u plots dit (laatstvermeld) document neerlegt dat u eigenhandig in 2009 van de 'Waqf al-Sunni' in ontvangst zou hebben genomen. Gevraagd waarom u dit document niet eerder tijdens uw eerste asielaanvraag heeft voorgelegd verklaarde u bij uw vertrek uit Irak het belang van dit document niet te hebben ingeschat als waardevol om uw aanvraag te ondersteunen (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 8). Deze uitleg is niet overtuigend aangezien u precies omwille van de band met uw oom, die op zijn beurt zou zijn gedood omwille van zijn inzet voor de soennitische geloofsgemeenschap, het land heeft verlaten. In de door u geschetste context had u beide documenten dus wél als bijzonder relevant moeten beschouwen. Bovendien is het merkwaardig dat u documenten neerlegt van de 'Waqf al-Sunni' en niet van de 'Hezb al-Islami' waarover u het uitvoerig had gedurende uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, eerste asielaanvraag, tweede gehoorverslag). Immers, op geen enkel moment liet u de naam 'Waqf al-Sunni' vallen als zijnde het orgaan waarmee zowel u als uw oom nauwe banden onderhielden. Ook dit is een opvallende vaststelling en versterkt het vermoeden dat beide documenten alsnog op uw vraag zijn opgesteld.

Dient tevens aangestipt dat u omtrent de situatie van uw achtergebleven familieleden in Irak verklaringen heeft afgelegd die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat uw familie ongeveer vier dagen na de moord op uw oom op 10 juli 2009 een dreigbrief zou hebben ontvangen van 'al Mehdi' met het bevel hun huis binnen de drie dagen te verlaten, zoniet zouden ze worden vermoord. De ganse familie zou in de brief worden beschuldigd van samenwerking met 'Hezb al-Islami'. Uw familie zou hierdoor naar Bagdad hebben moeten uitwijken (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 2, p. 3, p. 4). Tijdens uw eerste asielaanvraag maakte u op geen enkel moment gewag van deze dreigbrief als aanleiding voor het vertrek van uw familie uit Basra. U gaf wel aan dat u intussen via uw vriend I(...) A(...) te weten was gekomen dat ze naar Bagdad waren getrokken maar kon u niet aangeven wat daarvoor de reden was. Plots weet u nu wel te vertellen dat bovenstaande dreigbrief de aanleiding was voor hun vertrek uit Basra. Nochtans hadden zij deze dreigbrief reeds ontvangen op een moment dat u nog in Basra vertoefde. Zo verklaarde u nog een week na de moord op uw oom bij uw vriend I(...) A(...) in Basra te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, eerste asielaanvraag, p. 9). Tijdens dit verblijf zou hij naar uw ouders in Basra zijn geweest om er uw identiteitsdocumenten op te halen. Het is zeer merkwaardig dat uw ouders hem toen al niet zouden hebben geïnformeerd over deze dreigbrief en hun plannen om Basra te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, eerste asielaanvraag, p. 12). Meer nog, u verklaarde toen uitdrukkelijk dat uw ouders geen problemen in Basra hadden, laat staan dat ermee gedreigd werd dat ze uit hun huis

zouden worden gezet drie dagen na ontvangst van de dreigbrief. Dat u nu plots een dergelijke dreigbrief aanhaalt komt uw oprechtheid niet ten goede. Dient vervolgens aangestipt dat u verklaarde dat na het vertrek van uw ouders naar Bagdad uw ouderlijk huis zou zijn ingenomen door een onbekende die lid zou zijn van 'al Mehdi' (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 3, p. 5). Na een rechtszaak zou de rechter het huis terug aan uw familie hebben toegewezen. Echter, uw familie zou niet naar huis hebben kunnen terugkeren nadat die onbekende een rechtszaak tegen u en uw vader zou hebben aangespannen wegens 'terrorisme'. Zo zou de rechtbank op 14 februari 2010 een arrestatiebevel tegen u en uw vader hebben uitgevaardigd waarin de ordediensten worden opgeroepen jullie te arresteren (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 5, p. 6). U legde deze twee arrestatiebevelen neer, allebei gedateerd op 14 februari 2010, één ten aanzien van u en één ten aanzien van uw vader. Echter, deze documenten roepen ernstige vragen op. Zo staat vermeld dat u en uw vader worden gezocht op basis van artikel 156 van het strafwetboek en niet artikel 114 zoals u beweert (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 5). Ook is het merkwaardig dat u niet weet welke instantie deze arrestatiebevelen heeft afgeleverd. Het document biedt verder geen uitleg aangaande de redenen waarom jullie op basis van artikel 156 worden gezocht (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 5). Uw uitleg als zou die onbekende als lid van 'al Mehdi' zijn macht en invloed hebben aangewend om jullie voor de rechtbank te dagen voor terrorisme oogt weinig realistisch (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 5). Immers, uzelf verklaarde dat u en uw vader nooit politiek actief zouden zijn geweest in Irak (zie gehoorverslag CGVS, eerste asielaanvraag, eerste gehoor, p. 1, p. 2). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u en uw vader zonder enig politiek profiel door de rechtbank 'ten onrechte' zouden worden beschuldigd van een zwaar vergrijp als terrorisme. Daarenboven is het zeer merkwaardig dat uw vader ondanks het arrestatiebevel dat tegen hem is uitgevaardigd en al ruim anderhalf jaar oud is nooit werd aangehouden door de Iraakse autoriteiten. Immers, u verklaarde zelf dat de Iraakse ordediensten bij elke onrust in 'al Ameriyah' waar uw vader actueel woont huizen binnenvallen en doorzoeken. Het huis van uw vader zou een negental keer zijn doorzocht. Het is bevreemdend dat uw vader bij al deze invallen nooit zou zijn onderworpen aan een identiteitscontrole en nooit werd meegenomen voor ondervraging. Uw uitleg als zouden de ordediensten niet op de hoogte zijn van zijn identiteit en adres is niet afdoende aangezien er een officieel arrestatiebevel werd uitgevaardigd en jullie precis in verband werden gebracht met terroristische activiteiten (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 9). U gaf ook aan dat uw vader zich heeft ingeschreven bij de gemeente van 'al Ameriyah' en u legde zijn woonattest neer (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 10). Hieruit dient afgeleid dat de woonplaats van uw vader wel bekend is bij de autoriteiten. Het is dan ook geheel ongeloofwaardig dat uw vader - indien hij werkelijk van terrorisme wordt verdacht - nooit zou zijn gevonden tijdens de invallen door de ordediensten (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 10). Tot slot dringt zich ook hier weer de vraag op waarom u tijdens de eerste asielprocedure geen gewag heeft gemaakt van beide arrestatiebevelen en van de zware beschuldiging die jullie ten laste wordt gelegd. Deze feiten en documenten dateren immers al van februari 2010. Reeds in mei 2010, kort daarna, kon u het contact met uw familie, via I(...) A(...), herstellen en zou dit toch onmiddellijk ter sprake moeten zijn gekomen. Bovenstaande vaststellingen ondergraven andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hierdoor rijzen er ook ernstige twijfels omtrent de herkomst en de authenticiteit van alle door u neergelegde documenten. De twee documenten van de 'Waqf al-Sunni' en de arrestatiebevelen werden hierboven al ter sprake gebracht. De door u voorgelegde klacht van uw tante omtrent de confiscatie van jullie huis in Basra en het vonnis van de rechtbank dat jullie woning heeft teruggewezen betreffen kopieën en geenszins originelen waardoor de bewijswaarde gering is. Bovendien is een dergelijk document, dat overigens volledig handgeschreven is en dus door eender wie kan zijn opgesteld, slechts waardevol als ze ondersteund wordt door een geloofwaardig relaas welke in uw geval niet is gebleken. U heeft onvoldoende geloofwaardige elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn. Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze

veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. Aangezien aan de gedwongen redenen van uw vertrek en dat van uw familie uit Basra geen geloof kan worden gehecht, mag worden aangenomen dat u nog steeds in Basra kan verblijven. De veiligheidssituatie in Basra bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, zijn - volgens verschillende bronnen - de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtdadig om een terugkeer van de milities tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk

bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid. Verzoeker betoogt dat hij bij zijn eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal niet werd geloofd, en daarom op zoek ging naar bijkomende documenten die zijn asielaanvraag verder ondersteunen, aangezien hij zich er op het ogenblik van zijn vlucht niet van bewust was dat hij dergelijke documenten zou dienen voor te leggen. Verzoeker betwist uitdrukkelijk en integraal de opmerkingen van de commissaris-generaal omtrent de neergelegde arrestatiebevelen en benadrukt dat een onbekende, lid van 'al Mehdi', zijn macht en invloed heeft aangewend om hem en zijn vader voor de rechtbank te dagen. Verzoeker wijst er nog op dat in de naoorlogse situatie in Irak er veelvuldig valse beschuldigingen voorkomen en afrekeningen om allerlei redenen, en omkoping van zowel politiediensten als magistraten tevens regelmatig voorkomt. Hij herhaalt, wat betreft de datum van neerlegging van de arrestatiebevelen, dat hij getraumatiseerd was en zich op het ogenblik van zijn vlucht niet realiseerde dat hij dergelijke documenten nodig zou hebben. Verzoeker concludeert dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat er wel degelijk voldoende elementen zijn op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Irak het risico loopt te worden vervolgd, mishandeld en zelfs vermoord omwille van valse beschuldigingen van terrorisme en kan niet instemmen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) aangezien de elementen die hij aanhaalt om zijn tweede asielaanvraag te staven het rechtstreekse gevolg zijn van de asielfeiten die hij eerder al had ingeroepen, er hieromtrent al enig voorbehoud dient te worden gemaakt, (ii) wat betreft het document van 'Waqf al-Sunni' van Basra dat hij heeft voorgelegd, het zeer merkwaardig is dat hij plots dit document neerlegt dat een paar dagen na de moord op zijn oom zou zijn opgesteld en waarover hij logischerwijze al had kunnen beschikken op het moment van zijn eerste asielaanvraag, wat ernstige vragen oproept omtrent de herkomst van het document, (iii) het ook voor de voorgelegde dankbrief van de 'Waqf al-Sunni' opmerkelijk is dat verzoeker dit reeds in 2009 eigenhandig in ontvangst zou hebben genomen en niet eerder voorlegde omdat hij het belang van dit document niet had ingeschat als waardevol om zijn aanvraag te ondersteunen (iv) hij 'Waqf al-Sunni' in het kader van zijn eerste asielaanvraag nooit heeft vermeld als zijnde het orgaan waarmee zowel hij als zijn oom nauwe banden onderhielden, (v) hij omtrent de situatie van zijn achtergebleven familieleden verklaringen heeft afgelegd die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid, namelijk dat zij een dreigbrief zouden ontvangen hebben waarvan hij tijdens zijn eerste asielaanvraag op geen enkel moment gewag heeft gemaakt, (vi) de twee arrestatiebevelen die hij voorlegt ernstige vragen oproepen, omdat er vermeld staat dat hij en zijn vader worden gezocht op basis van artikel 156 van het strafwetboek en niet artikel 114 zoals hij beweert, (vii) zijn uitleg als zou een onbekende als lid van 'al Mehdi' zijn macht en invloed hebben aangewend om hen voor de rechtbank te dagen voor terrorisme weinig realistisch oogt en het zeer merkwaardig is dat zijn vader ondanks het arrestatiebevel dat tegen hem is uitgevaardigd en al ruim anderhalf jaar oud is nooit werd aangehouden door de Iraakse autoriteiten, (viii) zich de vraag opdringt waarom hij tijdens de eerste asielprocedure geen gewag heeft gemaakt van beide arrestatiebevelen en van de zware beschuldiging die hen ten laste wordt gelegd, (ix) er ernstige twijfels zijn omtrent de herkomst en de authenticiteit van alle neergelegde documenten en de klacht van zijn tante en het vonnis van de rechtbank kopieën betreffen waardoor de bewijswaarde gering is en (x) de subsidiaire beschermingsstatus niet aan elke Iraakees wordt toegekend en na grondige analyse van de beschikbare informatie is besloten dat er actueel voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet bestaat.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele

motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat inzake verzoekers vluchtmotieven in 's Raads arrest nr. 55 108 van 28 januari 2011 reeds werd geoordeeld dat niet kon worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het kader van de huidige asielaanvraag voorgelegde stukken, met name 1) een dreigbrief van 'al Mehdi', 2) een woonattest van verzoekers vader, 3) een kopie van de klacht van zijn tante tegen de persoon die hun huis in Basra heeft ingenomen na vertrek naar Bagdad, 4) een kopie van het vonnis van de rechtbank dat hun huis in Basra aan zijn familie is teruggewezen, 5) een attest van de 'Waqf al-Sunni' van Basra, 6) een dankbrief van de 'Waqf al-Sunni' aan verzoekers oom en 7) twee arrestatiebevelen tegen verzoeker en zijn vader.

2.6. In de mate verzoeker voorhoudt dat het vanzelf spreekt dat hij na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag op zoek ging naar bijkomende documenten en hij zich niet bewust was dat hij dergelijke documenten zou dienen voor te leggen, wijst de Raad erop dat deze argumenten weinig aannemelijk zijn en in ieder geval geen verklaring bieden voor de pertinente vaststellingen dat verzoeker met niet één woord heeft gerept over de "Waqf al Sunni" van Basra terwijl nu een dankbrief wordt voorgelegd gedagtekend 2 februari 2009, de dreigbrief van al Mehdi die vier dagen na de moord op zijn oom op 10 juli 2009 bij de familie zou zijn toegekomen en die de aanleiding zou zijn geweest voor het vertrek van verzoekers familie naar Bagdad, en de arrestatiebevelen die dateren van februari 2010 waarbij verzoeker en zijn vader zouden zijn beschuldigd van terrorisme. Al deze documenten die thans worden neergelegd had verzoeker kunnen neerleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag vermits de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dateert van 15 oktober 2010. Meer nog, de vaststelling dat verzoeker met niet één woord repte over deze documenten of deze feiten, noch tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, noch in zijn verzoekschrift of tijdens de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van het beroep tegen zijn eerste weigeringsbeslissing, niet tegenstaande hij toen al moet geweten hebben dat deze documenten essentieel waren ter staving van zijn relaas, ondermijnt in wezen finaal de geloofwaardigheid van de thans opgediste verklaringen en de bewijswaarde van deze documenten. Daarenboven is de

beschuldiging van terrorisme dermate ernstig dat het zelfs ondenkbaar is dat verzoeker daar geen aandacht zou aan besteed hebben, indien het hele relaas op enige waarheid zou berusten.

Met de bewering dat hij deze documenten reeds kon voorleggen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag doch dit niet betekent dat deze documenten een gefabriceerd karakter hebben, wijzig verzoeker bovenstaande vaststelling niet, noch ontkracht hij de pertinente motieven met de betrekking tot de verschillende documenten in de bestreden beslissing niet.

Waar verzoeker opmerkt dat er in de naoorlogse situatie in Irak veelvuldig valse beschuldigingen en afrekeningen voorkomen en omkoping zowel van politiediensten als van magistraten regelmatig voorkomen, wijst de Raad erop dat het niet volstaat om zomaar één of ander argument te poneren. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet de minste poging onderneemt om met valabele argumenten de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten en dat hij voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd en er slechts sprake is van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, de vaststelling dat de voorgelegde stukken niet van dien aard zijn om een ander licht te werpen op zijn voorgehouden relaas zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, en hij evenmin aannemelijk maakt dat hij zou worden gevisieerd door de Iraakse autoriteiten of al Mehdi, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, met name de klacht van zijn tante en het vonnis van de rechtbank aangaande hun huis in Basra, betreffen fotokopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit.

De uitleg dat verzoeker getraumatiseerd was en zich op het ogenblik van zijn vlucht niet realiseerde dat hij dergelijke documenten zou nodig hebben, kan in het licht van bovenstaande vaststellingen niet ernstig worden genomen.

2.7. De Raad benadrukt nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Derhalve kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens aanreikt die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Immers, aan de hand van de nieuw voorgelegde documenten in het kader van zijn tweede asielaanvraag slaagt verzoeker er niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

2.8. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) betreft dient te worden vastgesteld dat verzoeker het motief in de bestreden beslissing dienaangaande niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS